

ISI RESULTA, A MÉS, QUE ELS OBLITS SÓN OPORTUNITATS PER APRENDRE?

Núria Esponellà

Escriptora

Oblits d'agost

La xafogor enterboleix el pensament i les paraules i qui sap si afavoreix l'oblit. L'altre dia, quan tornava de recollir una amiga que ha fet una estada de silenci a prop del Montseny –deu dies de vida interior, quasi res-vam haver de trucar al centre de meditació perquè, en el darrer tram de trajecte, es va adonar que li faltava la meitat de l'equipatge. S'havia deixat la camisa i la tovallola a l'estenedor, les xanquetes a peu de llit i no sé quantes altres coses. Estava tan relaxada que li costava parlar (estem tan acostumats a queixar-nos per tot que costa una mica recuperar la veu quan fa dies que calles). No sé si podríem arribar a oblidar el llenguatge, potser ens entenderíem millor sense paraules, vés a saber. En la parla, hi ha obllits flagrants. Aquests dies de calor enganxosa he escoltat força la ràdio i he sentit tota una col·lecció “d'obllits lingüístics” en boca de presentadors, gent entrevistada i col·laboradors radiofònics. Expressions com “*hi ha que veure alguns tertulians donant consells*”, “*ningun jugador millor que Messi*” o “*és un esportista a qui no coneixem massa*”. Tot i la poca qualitat de l'estàndard que parlem, segons la Plataforma per la Llengua hi ha un avenç del català, que ha crescut un 6% en els darrers set anys. Als nou parlants de l'idioma, els podem disculpar les incorreccions i agrair-los l'esforç. Pel que fa als profes-

PEP DUIXANS

nals dels mitjans de comunicació, la cosa canvia. Fa un parell de temporades, algunes emissores radiofòniques donaven consells lingüístics als oients que no sembla que hagin tingut gaire èxit.

PEL QUE FA A LA LLENGUA escrita, estem acostumats a veure faltes d'ortografia als anuncis publicitaris i als cartells dels comerços. A Figueres he vist una botiga que tanca. L'aparador queda pràcticament ocult

per un rètol que diu més o menys, si no l'han retirat –cito de memòria–: “*Em perdut hasta els calçotets*. Ens hem vist obligats a tancar”. Passo per alt “*hasta*” que, juntament amb “*bueno*”, està profundament arrelat a les nostres converses i em fixo en el verb haver: els qui han penjat el rètol deuen estar tan indignats que no només han perdut els calçotets sinó també la “h” que hi hauria de figurar (està escrit

amb retolador i la tramuntana no pot haver esborrat la lletra). Em poso a la pell del botiguer desconegut, que deu estar fins al capdamunt de pagar impostos i de complir les obligacions fiscals. Pel que fa a l'ortografia, només cal consultar el diccionari. Són coses que no passarien si tinguéssim un mínim de rigor en l'ús de la llengua amb què pretenem formar part d'Europa. L'excusa podria ser, per exemple: jo no vaig estudiar en català. Però no és un tema adscrit a les generacions que tenim més de quaranta anys que, en molts casos, ens hem espavilat a saber-lo. La incorrecció és recurrent, fins i tot quan qui escriu amb faltes ha tingut el català com a llengua instrumental. Tot quedi justificat per l'argument que el Twitter i la premsa ens obliguen a menjar-nos lletres, que jo sóc la primera que m'he empassat més d'un accent per no haver de buscar-lo a la “blackbírria”. Així que, en solidaritat amb els botiguers que han de plegar, passo per alt la lletra dels qui han perdut els calçotets. Potser no és tan important parlar bé l'estàndard com entendre's i algun dia no ens caldran paraules (com deia Raimon Llull: si no ens entenem per llenguatge, entenguem-nos per amor). I si resulta, a més, que els obllits són oportunitats per aprendre? La meua amiga ja torna a parlar fluidament i, de tant en tant, se li escapa algun *bueno*, com a mi. Aprofitant que ha de recollir la roba, tornarà al centre de meditació per participar en una nova trobada gratuïta que s'ofereix als adolescents, a finals de mes. Com que és psicòloga, hi farà de monitora voluntària.

La incorrecció és recurrent, fins i tot quan qui escriu amb faltes ha tingut el català com a llengua instrumental

Elogi dels ‘no-llocs’

Lluís Muntada

Escriptor

L'antropòleg francès Marc Augé va encunyar el concepte no-lloc per referir-se a aquells espais urbans caracteritzats per la transitorietat, com ara els aeroports, les estacions de tren i de metro, les autopistes, les àrees de servei de les autopistes, els grans supermercats, els

centres comercials... Els *no-llocs* són espais anodins, despersonalitzats, no aporten identitat i queden definits pel tràfec incessant de la gent que va d'un punt a un altre.

Es tracta, sens dubte, d'un concepte controvertit. Per exemple: són nombrosos els casos documentats de persones que han viscut durant anys en un *no-lloc*, ja sigui un aeroport, una estació d'autobusos, un gran cen-

tre comercial... Per a aquestes persones, són espais guanyats dia a dia, són espais amb tots els seus matisos i propietats. També és discutible que la idea de *no-lloc* hagi de comportar sempre consideracions negatives. Hi ha, per exemple, qui pot sentir-se cansat dels llocs amb tanta i tanta personalitat, amb tanta i tanta força, amb tanta idiosincràsia, i que, almenys de tant en tant, necessiti reposar l'es-

perit instal·lant-se en un lloc mineralment neutre. Al capdavant l'anomenada síndrome de Stendhal (les al·lucinacions, esvaniments i vertígens que algunes persones molt sensibles confessaven experimentar quan són exposades a altes dosis de bellesa) no deixa de ser una patologia tan enutjosa com viure a la casa del meu amic Gregori, una d'aquestes masies que són expressió de la modernitat irracional, ja

que queden literalment encerclades pel nus d'una autopista.

Des que va morir la meua mare ara fa tres mesos he constatat que busco els *no-llocs*. Els meus *no-llocs* preferits són el supermercat Auchan de Perpinyà, l'estació de tren de Portbou, l'avinguda Meritxell d'Andorra la Vella, l'àrea de serveis de l'A-7 a Bellaterra i el Novotel de Dijon. En aquests llocs *no-llocs* hi trobo el bàlsam que la me-

va inapetència (esplín, si ens posem refinats) exigeix. Els *no-llocs* no obliguen a tenir comunicació amb els altres. Els *no-llocs* solen ser seqüències seriadades que, a còpia de repeticions clòniques, minimitzen la força de la distància, del viatge, del temps i dels canvis. Els *no-llocs* poden crear una membrana protectora entre l'individu i el món, com la que experimentava Holly Golightly, la protagonista de la novel·la *Esmorzar a Tiffany's*, que només se sentia bé i protegida a la luxosa joieria que dona nom al títol del llibre. La resta del món li semblava incert.